

הסורים שטפו את האזור כמו נחיל נמלים

■ בתום הקרבות

"בסוף יום שלישי, ה-9 באוקטובר, הסורים נסוגו ויצאו מכל שטחה של רמת-הגולן הישראלית, לכיוון סוריה. ביום חמישי יצאנו לכבוש את סוריה עצמה, והשתתפנו בקרבות בתל-אחמר, בעיר מורעת בית-ג'אן ובמרחבי תל-מרעי וענתר. שני לילות לפני הפסקת האש כבר היה ריח של הפוגה באוויר, והמלחמה עצמה כבר הייתה די מרוללת.

"באחד הבקרים, כשאני עוד חצי ישן, דחפתי את המקלע שלי בהיסח דעת, ושני כדורים נפלטו ממנו ופצעו אותי ביד ימין. פוגיני לבית החולים כשתחושת ההקלה שבמנוחה הייתה מהולה בתחושה קשה של תסכול, משום שרציתי לחזור ולהיות עם החיילים שלי. לאחר כשלושה חודשי החלמה חזרתי לחטיבה, שישבה בתוך מובלעת בסוריה, וקיבלתי את הפיקוד על הגדוד.

"גם בתום מלחמת יום הכיפורים ליווה אותנו תחושה כבדה. באוויר עמד כל הזמן העלבון הזה, ההבנה שזה יכול לקרות שוב, שכל יום עלולה להתפתח אותנו מלחמה נוספת. היה לי מאוד חשוב להנציח את פעילות הגדוד לאחר המלחמה, ולכן בנינו את האנדרטה לנופלים במורדות החרמונית. "בהמשך שירותי הצבאי הייתי, בין היתר, מפקד חטיבה 7, סגן מפקד עוצבת סיני ומפקד אוגדת מילואים בפצ'ן. השתחררתי משירות פעיל בשנת '89 בדרגת תא"ל."

איתן קינן. "נדבק בי איזשהו חיידק של דבקות במשימה"

■ כך השתנית

"הלקח הראשון שלמדתי מהמלחמה, אותו יישמתי בהרבה החלטות משמעותיות בחיי, היה תמיד לשאול מה היא האמת. האם אני חי בעולמי שלי? האם אני שולט בו? האם אני באמת עושה את מה שאני רוצה? האם זו הסביבה שאני צריך? בעצם, האמת היא המרכיב העיקרי של המלחמה הזו. בעקבותיו הבנתי שההמחשה של מה שקורה בשטח היא קריטית במורכב העיקרי של המלחמה הזו. ההתרחשויות – היינו חוסכים הרבה אבדות.

"כמו כן, החלטתי שאני חייב להמשיך ולעסוק בנושא הכשרת לוחמים והכשרת אנשים. נרבק בי איזשהו חיידק של דבקות במשימה, אותה הבאתי לידי ביטוי גם בהמשך השירות בצה"ל."

■ העיטור ואני

"קבלת העיטור גרמה לי לתחושת גאווה גדולה מאוד, משום שניתן לי משוב חיובי מהחברה ומהמפקדים שלהמו איתי. אבל יחד עם ההרגשה הטובה והפינה החמה שבלב, עיטור כבוד שכזה הפך אותי גם לבעל חוב למדינה. נוסף לי מימד של אחריות, שבו אני מחויב בכל עת לגורמה ציבורית מסוימת. אני לא יכול להרשות לעצמי לטעות בגורמות מוסריות, תמיד אני מרגיש חובה להתגבר. אני לא חושב שזה בגלל שמצפים ממני לפעול כך, אלא דווקא בגלל שאני מרגיש שעלי להוכיח את עצמי דאוי בכל פעם מחדש."

קינן הצעיר (עומד בג'ם). "מעולם לא שלחתי כוח למשימה שאני אישית לא הייתי מוכן לבצע"

"עם השחר של יום ראשון קיבלתי פקודה להשאיר שתי פלוגות להגנה על הגזרה הדרומית, וחזרתי עם שארית הכוח שלי צפונה, לחבור אל יתר הגדוד. אז גיליתי שיאיר סוּט ז"ל, חברי הטוב ומפקד פלוגה ו', נהרג מפגז במהלך הלחימה. כששמעתי זאת, התיישבתי על כיסא המפקד ותהיתי איפה אני נמצא, מה מתרחש סביבי. מבחינה נפשית זה היה הרגע האמיתי שבו נכנסתי למלחמה ולהוויה של שדה הקרב. "הסורים פשוט לא הרפו מאיתנו. הטנקים שלהם נכנסו בלי היסוס לתוך שטח ההשמדה שלנו, מסתערים יום ולילה בנחישות ובאומץ לב שלא הכרנו.

הטנק שלי נפגע מספר פעמים, והצלחתי לנטרל ששה כלים סוריים. הלהט שבלהיחם בחזית ובלהיות חלק מהקרבות גרם לכך שלא ממש התעסקתי בארגון המנהלה, וכל הזמן הייתי עם הגדוד מלפנים. "ביום שלישי, בשעה 8:30 בבוקר, הסורים התחילו את המתקפה החזקה ביותר שלהם עם מירב הכוחות. במקביל למאמץ רגלי שבו גדוד שלם של חי"ר סורי יכבוש את הר החרמונית, נפתחה המתקפה, במטח ארטילריה מדהים, שלא אפשר לנו בכלל לראות מה קורה קדימה. כל דקה נראתה לי כשעה. כשסופסוף ראיתי את השטח – חשכו עיניי. הסורים שטפו את

אחרי שעברתי את קורס מפקדי טנקים, כחניך וכמדריך, יצאתי לקורס קציני שריון והייתי מ"פ בקורס מט"קים. שנה לפני פרוץ המלחמה השתתפתי כמפקד פלוגה מבצעית באימון ברמת-הגולן, וב-73 מוניתי לסמג"ד 77. הייתי סמג"ד צעיר, ללא ניסיון וביטחון בתפקיד, והתפקיד שלי היה לרכז את כל פעולות המטה בגדוד – לתאם אותם בזמן שגרה ולפקד עליהם בעת לחימה. כמו כן, שימשתי כמחליף למפקד הגדוד אם חלילה קורה לו משהו.

"היינו בכשירות מבצעית גבוהה ובמצב טוב הודות לכמה אימונים גדודיים שעברנו, דבר שהציל אותי לאחר מכן במלחמה עצמה. היה לנו מול טוב במובן הזה, משום שכבר הכרנו את אווירת הבולת הסורית והכרנו גם מעט את הגזרה. חיינו בתפיסה מבצעית של הכנה תמידית למלחמה ובחניוך לעשייה, אך ככל זאת הופתענו מעוצמת ההתרחשויות שלה.

"ביום שבת בשעה שתיים בצהריים קיבל מפקד הגדוד דאן, אביגדור קחלני, את פקודת היציאה לקרב. האזור כולו כבר היה מותקף על ידי ארטילריה ומטוסים מיג סוריים, ואנחנו נשלחנו לבלום ולהגן עליו. כשהגענו למרחב, צפונית לקוניטרה, גילינו שהסורים כבר הצליחו לחזור לשטח מדינת ישראל.

■ כך ניצלנו

"בחסות החשיכה הסורים גברו עלינו – כנראה בזכות האמצעים לראיית לילה שהיו ברשותם. הם היו מוכנים היטב למלחמה, ובאותו הלילה הצליחו שדרות השריון הסוריות להגיע לכוחותינו ולגרום להרוגים. הלילה הראשון היה קשה מאוד וקריטי, ממש ליל-דמים, ובמחיר כואב של שבעה פצועים וחמישה טנקים פצועים הצלחנו לבסוף להרוץ את האויב.

איתן קינן קיבל את עיטור המופת על תפקודו כסמג"ד בקרבות הבלימה הקשים ברמת-הגולן

בקורות החיים של איתן קינן תוכלו למצוא כמעט כל תפקיד בחטיבה 7 – החל מנהג טנק כחייל בשירות סדיר, ועד למפקד החטיבה כולה בזמן מלחמת שלום הגליל. בקרציה ארוכת-השנים שלו הוא הספיק לעבור את מלחמת יום הכיפורים ומלחמת של"ג, ולהתקדם מרמת השריונאי הוטטר ביותר עד לדרגת תא"ל. אבל האתגר הגדול ביותר בו נתקל קינן בשירותו הצבאי, היה בהיותו רס"ן צעיר, בן 25 בלבד, כשנאלץ להתייצב כסמג"ד מול כוחות הארטילריה האדירים של הסורים ב-73. "זה היה שדה הקרב הקשה ביותר שהיה לי", מספר קינן, "והקרבות האלה לא הרפו ממני כל חיי".

■ איך הכל התחיל

"בתור נהג טנק בגדוד 53 השתתפתי בתקריוב אש ובהתשה מול הירדנים בבקעת הירדן וברמת-הגולן.

מי האיש

סא"ל איתן קינן (קאולי)

קיבל את: עיטור המופת מתי: מלחמת יום הכיפורים תפקיד בעת האירוע: סמג"ד 77, גדוד טנקים שלום ברמת הגולן עיסוק ביום: תא"ל (מיל), סמנכ"ל חברת אל-אופ"